

Het parcours van Pieter Coupé (33)

Beste cover van Pukkelpop
'Down by the River'
(Neil Young) door Low
Muzikale droomdate
PJ Harvey

Mount Kimbie
Vrijdag, Castello, 20.15u

●●●●● Complexe, op dubstep en postrock leunende muziek voor een halflange tent, ziedaar onze verwachtingen voor Mount Kimbie. Fout gedacht: niet alleen stond de Castello eivol, het duo trapte ook af met een technobeat die de snikhete tent prompt aan het dansen kreeg.

Langzaam schoof het klankbord open en druppelden er verrassende geluiden binnen: ruisende rave-echo's, een twangy gitaar, iets wat als een kapotte klavecimbel klonk en verknijpte soulstemmen. Een voorbeeldige mix van livemuziek en elektronische beats.

Twee kerels over hun apparatuur gebogen, meer zag je niet, maar wat waren deze handelaars in sferen spannend om te horen. Moeiteloos deden ze ons raven en zweven, pendelend tussen de dansvloer en de chill-outzone.

Totally Enormous Extinct Dinosaurs
Vrijdag, Castello, 21.45u

●●●●● Eindelijk een decor en een lichtshow die naam waardig bij Totally Enormous Extinct Dinosaurs (TEED), de onnozele groepsnaam van het danceproject waarachter één man schuilgaat: de Brit Orlando Higginbottom. Dat hij zichzelf niet erg serieus neemt, bleek ook uit zijn show waarbij danseressen in een bunnypakje Higginbottoms lyrics uitbeeldden. Niet dat die veel voorstelden: het waren luchtige dagboekcitataten over verliefdheden die het publiek zachtjes moesten beroezen. Het ging bij TEED ook niet om diepgang, de Brit serveerde ouderwets opbeurende house. Slotsong 'Tapes & Money' was pure Hot Chip: warmbloedig, dansbaar én een tikje ontroerend. House zoals het hoort.

Low
Vrijdag, Club, 23.20 uur

●●●●● We kennen mensen die Low het slechtste vinden dat ze ooit live zagen. Niet helemaal onbegrijpelijk: vroeger ging het tempo nooit hoger dan stapvoets en hing er stevast een sacraal, naar slecht verluchte kerken ruikend sfeertje – Alan Sparhawk en Mimi Parker zijn dan ook overtuigde mormonen, nog altijd.

Maar kijk: Low is veranderd. Oké, het geluid is nog altijd minimalistisch en afgekloven tot op het bot, maar de band rockt zowaar. Joelende fans en een meeklappend publiek, dat hadden we nog niet meegemaakt bij de pioniers van de slowcore, maar het was de logische reactie op het dreigende 'Monkey' en het assertieve 'Canada'.

Jagwar Ma
Zaterdag, Castello, 15.10u

●●●●● Ze komen uit Australië, maar klinken alsof ze opgroeiden onder de rook van Manchester, in de legendarische Hacienda-discotheek: Jagwar Ma, de naam waaronder Jono Ma en Gabriel Winterfield een hype aan hun broek hebben hangen. Dat lijkt weinig indruk te maken op de Aussies: ze betraden het podium met de handen in de lucht, alsof hun concert bij voorbaat een triomf was. En of die attitude gerechtvaardigd was: het moet van Primal Scream en Stone Roses geleden zijn dat we nog zo'n perfect samenspel van rock en dance hoorden. Goed, écht memorabele songs hoorden we niet en hun concert dobberde ook grotendeels voort op één midtempobeat. Maar toch was het een lekkere trip die, zoals bij een deejayset, opbouwde naar een clubby climax.

Deap Vally
Zaterdag, Club, 16.25u

●●●●● Waarom er zo veel manvolk in de Club stond? Deap Vally zijn twee vrouwen in hotpants en bikini die smerige bluesrock spelen. Soms moet je het niet ver zoeken. Dat deden drummer Julie Edwards en zangeres-gitariste Lindsey Troy ook niet. "Let's play some rock-'n-roll", zei die laatste, en dat is exact wat we kregen. Uit de feedback aan het einde van de ene song borrelde alweer de volgende op, en het geluid stond zo hard en laag afgesteld dat Deap Vally letterlijk insloeg op de onderbuik. Wat trashy uitstraling betreft, hebben deze rockchicks uit L.A. niets te leren, aan straffe songs is wel nog werk. Maar hey, op 'Walk of Shame' en 'End of the World' was het heerlijk headbangen. Deap Vally: schrijf die naam met lipstick op je spiegel.

The Knife
Zaterdag, Marquee, 21.15u

●●●●● The Knife begint zijn concerten met een rondje sporten of deep aerobics. Uitstekend idee: we zagen in de Marquee alleen blij gezichten die gewillig deden wat de band hen vroeg. Het kwam nét niet tot een collectieve polonaise. Maar dit was meer dan vrijblijvend de spieren losmaken. "Het volk zal leiden en de leiders zullen volgen", klonk het. En ook: "Wij zijn allemaal Pussy Riot!" The Knife wil vastgeroeste gewoontes opschudden: *Shaking the Habitual*, zoals hun jongste cd heet.

Daar horen veel vraagtekens bij: wat is een concert? Wat is echt? Wat is muziek? En het betekent ook: veel protest. Tegen racisme, seksisme, homofobie en 'het patriarchaat'. Hun perfor-

mance hield het midden tussen een Anne Teresa De Keersmaeker-choreografie, een bonte avond bij de scouts en een Zwitserse houthakkersdans. Intussen klonk de muziek uitstekend: industriële techno, tropische klanken en vervormde stemmen. *Weird*, maar fascinerend. Alleen betwijfelen we of er live werd gezongen, en zijn we er vrij zeker van dat er niets live werd gespeeld. The Knife toonde indrukwekkende beelden en liet straffe songs horen. Maar een optreden was dit niet, veeleer een *mindfuck* van jewelste.

Baloji
Zaterdag, Wablief?!, 22.25u

●●●●● Afrikaanse muziek is zeldzaam op Pukkelpop. Bleef de Wablief?!, die Baloji afsloot,

daarom halflang? De Congolese Belg trok het zich alvast niet aan: hij is zo'n onverbetterlijke optimist die liever van een halfvolle tent spreekt. De boomlange Baloji werkte zich uit de naad om zijn eeuwige glimlach over te brengen op elke aanwezige in de tent. Onvermoeibaar sprong hij in het rond, zingend en rappend in het Frans en het Lingala, en hoewel nauwelijks iemand begreep waarover hij het had, bleef niemand stilstaan. Baloji's set bleek voor vele stelletjes in de tent ook het moment om eens goed tegen elkaar aan te schurken. "Boem patat, Kinshasa-style", vuurde de frontman hen aan.

Vooraan ging zelfs een stel krukken in de lucht. De lammen zullen lopen?

Met zo'n opzweepende mengelmoes van hiphop, blues en Congolese stijlen, leek dat niet eens zo onwaarschijnlijk. Een artiest van wereldformaat, deze Baloji.

Lindsey Troy van Deap Vally aan het werk, de rockchick

Indrukwekkend ook hoe Sparhawk klauwende gitaarsolo het tragische verhaal van die song haast beter weergaf dan de tekst dat deed. Andere hoogpunten waren het door Mimi Parker gezongen 'Holy Ghost', country ontdaan van alle bladgoud en smartlapperij, het episch uitgesponnen 'Pissing' en natuurlijk 'Murderer', waarin Sparhawk zich bij zijn god aandient om diens huurmoordenaar te worden.

Voor wie het allemaal toch te veel

Pukkelpop beste 20

vervolg van pagina 2

11. Daughter
Vrijdag, Club, 19.15u

Op inderhaast bijeengeleende instrumenten – nadat hun elgen materiaal onderweg gestolen werd – speelde fluisterrockband Daughter misschien wel zijn beste Belgische concert ooit.

12. Frightened Rabbit
Zaterdag, Club, 18.05u

Live gooide Frightened Rabbit alle angsten overboord met een stormachtige, gepassioneerde set. Noem het gitaarrock, maar dan zonder de gebruikelijke clichés.

13. Franz Ferdinand
Zaterdag, Main Stage, 20.15u

Franz Ferdinand maakte een overtuigende comeback. Niet alleen toonde de groep dat ze genoeg classics bij elkaar schreef om een *greatest hits* te vullen, maar ze deed dit met de scherpte van een blinkend scheermesje.

14. Triggerfinger
Zaterdag, Main Stage, 17.05u

Rauwe, vunzige blues, met de dynamiek van een metalband: in België is er geen betere liveband dan Triggerfinger. Hun enige concert op binnenlandse bodem werd de triomf die voorspeld kon worden.

15. Miles Kane
Donderdag, Marquee, 18.40u

Een vlam-mend concert dat in een ruk het trauma van twee jaar geleden wegspeelde toen Miles Kane net aan zijn set moest beginnen toen de storm over de weide begon te razen.

16. Lamb of God
Zaterdag, The Shelter, 22.25u

Het moet niet altijd Metallica zijn. Als het aankomt op melodieuze speed- en thrashmetal moet Lamb of God voor geen band ter wereld onderdoen.

17. Girls In Hawaii
Vrijdag, Marquee, 18.55u

Een hartelijk weerzien met deze Waalse band, die de draad weer opgepikt heeft. Met volle goesting, zo bleek tijdens hun hartverwarmend optreden.

18. Mount Kimbie
Vrijdag, Castello, 20.15u

Twee kerels over hun apparatuur gebogen, meer zag je niet, maar wat waren deze handelaars in sferen spannend om aan te horen. Moeiteloos deden ze ons raven en zweven.

19. Killswitch Engage
Vrijdag, The Shelter, 22.45u

Killswitch Engage overtuigde als hoofdact in The Shelter. Toen frontman Jesse Leach na een uur krijsen, hossen en brullen triomfantelijk zijn vuist in de lucht stak, was dat een gerechtvaardigd overwinningsebaar.

20. Lord Huron
Vrijdag, Club, 14.30u

Wilde americana spelen zonder d